

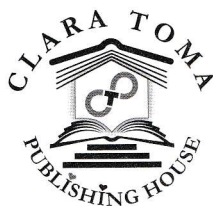
Libris

Clara Toma

Alex Toma

Respect pentru oameni și cărți

**Mere dulci,
mere acrișoare
,
...de povestit la culcare !**

2019

Cuprins

Cuvântul editorului.....	4
Iubirea- ingredientul magic	5
Pățaniile unui ceainic mic	7
Povestea unui om care a învățat să zâmbească	8
Buburuza Ruza	9
Inimioara și ursulețul zâmbitor	12
Poveste despre Sens și Timp	18
Despre Faptă și Răsplată	20
În căutarea Țării Comorilor	22
Fac ce îmi place, îmi place ce fac.....	26
Concurs pentru Vioară și Pian	28

Motto: „lubirea este ingredientul care trebuie pus în orice...”

A fost odată că de n-ar fi existat n-ar fi fost spus...

Era un bătrânel bătrân, ca toți bătrânii și avea trei băieți – unul mare, care era cel mai zgârcit, unul mijlociu, care era mai puțin zgârcit decât primul și al treilea și cel mai mic, care era cel mai cuminte, cel mai înțelept și cel mai darnic.

Într-o zi, bătrânul tată îl chemă la el pe fiul cel mic și îi spuse

- Tu, deși ești cel mai mic dintre frați, du-te în lume, căci tu ești potrivit ca să îți ții de grijă...

Când ceiați doi frați au auzit asta, s-au hotărât și ei să plece de acasă și să meargă în lume împreună cu fratele cel mic.

Am uitat să vă spun, copiii, că bătrânul se gândise să-i trimită de-acasă pe băieți pentru că el nu mai avea mult până se ducea în rai...

Și merseră ce merseră prin lume băieții și dădură de casa unei bătrâne. Fratele cel mare, vrând să poposească undeva, îi ceru bătrânei, pe un ton urât

- Lasă-mă să intru împreună cu frații mei că dacă nu mă lași, nu știu ce va fi...

Cel mijlociu, adăugă și el, pe un ton urât

- Lasă-ne să intrăm !

Bătrâna nu răspundea. Atunci, fratele cel mic o rugă

- Te rog frumos, lasă-ne și pe noi să intrăm la tine în casă să poposim, că nu avem unde să stăm în altă parte...

- Poftim, intrați, răspunse bătrâna, auzind rugămintea cea frumoasă.

Au stat ei ce au stat la bătrânică, vreme destul de îndelungată, dar până la urmă bătrâna le spuse băieților să plece în lume și să își caute fiecare mireasă.

Plecară cei trei iară în lume, iar cel mai mic dintre ei își găsi primul o fată pe care a plăcut-o de cum a văzut-o și îi spuse

- Fată, eu te iubesc. Tu mă iubești pe mine și ai vrea să te căsătorești cu mine

Fata îi răspunse

-Da, dacă îmi vorbești așa de frumos...

Și au rămas împreună, și-au găsit o casă și au făcut 6 copii. Al

șaselea și cel mai mic dintre ei a fost singurul care a luat cuminenția de la tatăl lui și hărnicia, căci făcea toate treburile casei .

Într-o zi, tatăl său i-a spus

- Tu ești foarte harnic iar eu împreună cu mama ta am decis să mergi în lume să îți porți singur de grijă de acum, căci ești în stare.

Băiatul plecă, merse, merse, merse drum lung, iar într-o zi se întâlni cu două vaci de aur rătăcite. Le purtă de grijă și lor, toată ziua – le ducea la păscut, le dădea cel mai bun fân și le-a amenajat un grajd cum se cuvine. Când băiatul a vrut să plece mai departe să își vadă de drum, vacile îi spuseră

- Ia din fânul acesta bun al nostru, o să faci bani buni din el.

Băiatul îl ascultă și îi veni ideea să facă din fân niște coșulețe. Iar atunci când el a făcut coșulețele a pus în ele și iubire, pe care el o considera un ingredient foarte important în tot ce făcea. Băiatul a început să vândă coșulețele și cerea pe ele bani puțini, dar oamenii care cumpărau îi dădea mai mulți bani pe coșulețe decât cerea el.

În acest timp, și frații băiatului, mergând pe drum, s-au întâlnit cu vacuțele, dar ei nu le-au îngrijit cum se cuvine. Dar vacuțele, generoase, le-au dat și celorlați frați fân, iar frații au făcut la rândul lor coșulețe. Însă, deși și ei voiau să le vândă la un preț mic, precum fratele lor mai mic, coșulețele lor nu se cumpărau deloc-deloc. Supărați, au mers la fratele mic să îl întrebe

- Dar ce pui tu în coșulețele ale de se vând, iar ale noastre nu sunt căutate de nimeni, deși le-am pus un preț chiar mai mic decât prețul tău

Iar fratele cel mic raspunse

- Eu am pus un ingredient secret - am pus Iubire.

Bucuroși, frații cei mari au desfăcut cele 100 de coșuri pe care le făcuseră și au încercat să le facă din nou, punând și ei iubire atunci când le lucrau. Dar pentru că ei nu aveau suficientă iubire ca să umple toate coșurile, au vândut doar jumătate din ele.

Iar fratele mic vindea, vindea coșulețe multe cu iubire multă , așa încât a făcut bani mulți și cu ei și-a cumpărat 50 de oițe și 3 vaci. El și familia lui au trăi numai mâncând brânză, caș, lapte, iaurt, cașcaval .

Iar când a murit, a murit mulțumindu-se că a făcut afaceri bune și că a trăit sănătos. Și sufletul lui, de la bunătatea lui, s-a dus în Rai.

Nu uitați că iubirea este ingredientul magic care trebuie pus în orice.

Era odată ca niciodată un ceainic dar nu ca orice ceainic. Într-o zi, o copilă pe când servea ceai, ceainicul a început să-i grăiască. De atunci, ceainicul și copila s-au jucat împreună, și-au povestit lucruri, s-au distrat, s-au împrietenit.

Dar fetița i-a dat atenție ceainicului o lună, două, trei, un an, până când ea a crescut, apoi nu i-a mai dat atenție nimeni.

Trist și nebăgat în seamă, s-a hotărât să plece din acea casa, căci ce rost mai avea acolo micuțul nostru Ceainic ?!

Așa a zis, așa a făcut Ceainicul: a mers o bucată bună de drum până când nu și-a dat nici el seama cum a ajuns în fața unei prăpăstii foarte mari.

Când s-a uitat în spate, a văzut un tigru care nu părea deloc prea blând, iar micul Ceainic s-a înfricoșat foarte tare, căci tigrul putea să-l lovească și să cadă în prăpastie. Așa s-a gândit, așa s-a întâmplat: a căzut în prăpastie, dar a avut mare noroc căci la fundul prăpastiei era o apă adâncă și curgătoare. Dar nici acolo temerile nu-l părăsiră, căci îi era frică să nu se umple de apă și astfel să se ducă la fundul apei, căci ceainicele nu știu să înoate.

Dar și de data asta a avut noroc că apa l-a dus pe valurile ei până într-un loc unde se afla o pădure întinsă.

Acolo a sărit la mal, dar, vedeți voi, frica îl urmărea în continuare - se temea de fiarele salbatice și de indieni, căci, acolo unde ajunsese era Ținutul Indienilor.

Cum tot se uita înapoi și încolo să nu fie vreun pericol, s-a împiedicat de o rădăcină de copac și s-a rostgolit până a ajuns chiar lângă o tabără a indienilor unde aceștia făcuseră un foc mare. Teama nu încetase.

Fricos cum era, credea că indienii o să-l pună pe jeratecul de la focul acela imens, iar el nu știa dacă o se reziste la acea temperatură. Dar nici norocul nu-l părăsise. Vântul a stins focul, iar când indienii au plecat să ia alte lemne pentru a reaprinde focul, prietenul nostru Ceainicul, repede a fugit, încercând să găsească drumul înapoi acasă.

Merse ce merse, cale lungă, timp în care și-a dat seama ca acasă era mai bine, că era în siguranță și că era util, și că cei de acolo poate chiar îl iubeau, chiar dacă nu îi dădeau atenție cât dorea el. Căci, până la urmă, nu poți să bei ceai tot timpul zilei, iar copiii, mai ales

școlarii cum era fetița din povestea noastră, mai au și teme de făcut.

Micuțul ceainic, spre seară a ajuns acasă, s-a așezat la locul lui și a așteptat răbdător... ora ceaiului. Atunci, fetița și familia ei s-au îndreptat spre el cu bucurie, iar ceainicul i-a povestit fetiței peripețiile prin care trecuse și nu s-a mai simțit niciodată singur și în nesiguranță așa cum s-a simțit în ziua în care a trecut prin atâtea peripeții.

Povestea unui om care a învățat să zâmbească

de Alex Toma

În această poveste este vorba despre un copil. Acest copil se numea Ovidiu și era foarte jucăuș și glumea tot timpul.

Într-o zi când se juca cu mingea lui albastră prin casă, mama i-a spus:

- Nu te mai juca cu mingea prin casă, că odată și odată o să-ți zboare și o să o pierzi.

Ovidiu nu a luat-o în seamă pe mama lui, dar la un moment dat mingea s-a dus pe sub un mobilier și Ovidiu a început să plângă iar mama lui i-a spus:

- Neascultarea costă !

Câteva zile mai târziu Ovidiu se juca cu mașinuțele prin casă și sub masă și-a găsit mingiuța lui albastră. Atunci, pe de-o parte s-a bucurat și pe de altă parte s-a întristat pentru că mama lui l-a mințit.

- Mamă, m-ai mințit, nu a zburat peste mări și țări mingea mea, era doar sub masă !

- Nu am vorbit serios atunci când ți-am zis asta, era doar o vorbă, îi răspunse mama.

A doua zi mama l-a dus pe Ovidiu la restaurant și la masa de alături stătea un om singuratic care nu zâmbea deloc și nu se bucura..

- De ce nu zâmbești, de ce nu râdeți? îl întrebă copilul pe domn.

- Eu aș vrea să râd, dar nu știu să fac asta.

- Cum adică nu știți?

Copilul nu primi însă niciun răspuns la această întrebare.

În aceeași zi copilul a mers împreună cu mama lui la supermarket și în același magazin s-a gândit și domnul întâlnit la restaurant să meargă să-și cumpere o pâine pentru acasă.

Ovidiu i-a cerut o acadea mamei lui, ea a zis „nu,, și atunci copilul a făcut o față așa de adorabilă încât domnul acela a început să râdă în hohote.

- Ha, ha, ha!

Mama i-a zis mai târziu lui Ovidiu:

- Stai aici cu coșul până merg eu la raionul de pește, să cumpăr macrou. Atunci domnul a venit printre rafturi și i-a zis copilului:

- Mulțumesc, m-ai făcut să râd pentru prima oară, mulțumesc că m-ai ajutat.

- Dar eu nici nu îmi propusesem să vă ajut, pur și simplu s-a întâmplat.

- Câteodată copiii fac mai mult decât ar putea un adult să facă. Uite, puiule, ia banii aceștia și ia-ți acadeaua dorită.

- Mulțumesc, domnule, zise copilul, apoi îl întrebă cum îl cheamă.

- Mă numesc Andrei. Tu?

- Ovidiu

- Îți mulțumesc foarte mult, Ovidiu, pentru ajutorul dat

Când mama băiețelului s-a întors , el i-a povestit ce a făcut și ce a vorbit cu acel domn numit Andrei și i-a dat mamei banii, rugându-o să-i cumpere o acadea.

Uneori, poți ajuta foarte mult un om doar fiind tu însuși și făcând lucruri simple.

Uneori copiii pot avea momente când sunt mai înțelepți decât un om adult.

Buburuza Ruza

de Clara Toma

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi nu s-ar povesti, o buburuză pe care o chema Ruza, care avea o prietenă bună, o ciupercuță pe nume Cuța.

Într-o bună zi, buburuza îi spuse ciupercuței:

- Ciupercuță Cuța, știi ceva, eu m-am plictisit foarte tare de felul în care sunt eu colorată ... Aș vrea, în locul bulinelor negre pe fond roșu, să am, de exemplu, buline roz pe fond alb sau buline albastre pe fond galben ori chiar buline verzi pe fond grenă...

- Da, ce idee extraordinară ai, zise ciupercuța. Și eu sunt plictisită

de mult timp de felul cum arăt și cred că m-aș simți mult mai bine dacă mi-aș schimba înfățișarea. Oare ce putem face?

- Aaaa, este simplu, răspunse buburuza Ruza. Am auzit că undeva, într-un sat, în Pădurea cea Îndepărtată, există un Pictor Vestit, care poate să-ți schimbe culorile cât ai bate din palme. Totul este să ne hotărâm să mergem către el, pe un drum atât de lung.

- Da, da, se bucură ciuperçuța. Hai să mergem cât mai repede într-acolo!

Zis și făcut. Dis de dimineață, cele două prietene porniră la drum, către Pădurea cea Îndepărtată, unde locuia Pictorul Vestit.

Și merseră, merseră, merseră cale lungă până ce, la un moment dat, au văzut în fața lor un lac mare, mare iar în mijlocul lacului se afla o broscuță ce se bronza la soare, pe o frunză de nufăr.

- Buna ziua, broscuțo!, ziseră buburuza și ciuperçuța.

- Bună ziua, răspunse broscuța. Ce căutați voi pe aici, prin locurile acestea?

- Păi, ce să căutăm, uite, ne-am plictisit tare de tot de felul în care arătăm și mergem către un Pictor Vestit, să ne schimbe bulinele pe care le purtăm în buline de altă culoare, de pildă ca ale tale, adică albe, pe fond verde! răspunseră cele două prietene într-un singur glas.

- Da, spuse broscuța, ce vă doriți voi este foarte interesant, numai că dacă vă veți colora amândouă exact ca mine, nimeni nu va mai ști care din noi este ciuperçuța, care este buburuza și care este broscuța!

- Hm, ai dreptate, la asta nu ne-am gândit.... Vom merge mai departe și până vom ajunge la Pictorul Vestit, poate ne vine o altă idee..

- Succes și drum bun! le-a urat broscuța.

Buburuza și prietena ei ciuperçuța plecară mai departe și merseră și merseră și merseră până când, în calea lor apăru un elefanțel roz, care purta pe cap o pălăriuță cu buline mov.

- Bună, elefanțelule! Vai, ce pălăriuță minunată ai, spuse buburuza.

- Și cât de mult ne-am dori și noi să putem arăta atât de haios ca tine, adăugă ciuperçuța. Te rugăm, ne lași să împrumutăm culorile tale și să-i spunem Pictorului cel Vestit, către care mergem, să ne picteze în... mov cu buline roz?

- Dragele mele, răspunse elefanțelul, eu sunt tare bucuros că vă

plac culorile mele, dar eu sunt un elefant de circ și fac copii să râdă când vin la spectacol ca să-mi vadă pălăriuța cea veselă. Dacă voi vă veți colora exact ca mine, copiii nu se vor mai distra când vor veni la circ, căci și buburuzele și ciupercuțele vor fi la fel ca elefănței de circ! Eu cred că ar fi mai bine să vă găsiți alte culori.

- Da, ai dreptate, elefănțelule! Noi vrem ca toți copiii care vin la circ să te vadă și să se bucure de culorile tale , așa că vom merge la Pictor și îl vom ruga pe el să aleagă pentru noi niște culori potrivite.

Și după încă o noapte și o zi de mers , buburuza Ruza și ciupercuța Cuța ajunseră acasă la Pictorul cel Vestit.

- Bine te-am găsit, pictore! spuseră Ruza și Cuța.

- Bine ati venit! Ce doriți voi, de ați făcut un drum așa de lung ? le întrebă pictorul

- Noi te rugăm mult să găsești pentru noi cele mai frumoase buline, în cele mai frumoase culori, care să nu semene cu ale nimănui și care să ni se potrivească cel mai bine!

- Da, spuse pictorul, am înțeles ce doriți și eu pot să vă pictez în orice culoare a curcubeului și să vă desenez bulinele în mii de feluri și în sute de nuanțe... Dar înainte să încep să vă desenez în alte culori, aș vrea să vă spun că nici o combinație de culori din cele pe care le vom alege nu va fi mai potrivită decât cea cu care v-ați născut. Ție, buburuza, nu-ți va sta mai bine cu alte buline decât cele negre pe fond roșu , iar tu, ciupercuța, nu vei fi mai frumoasă cu nimic altceva decât cu bulinele tale albe.

- Cum așa? se mirară cele două prietene. Adică vrei să spui că lumea nu ne-ar place mai mult dacă am fi verzi ca broscuța ori roz ca pălăriuța elefănțelului de circ?

- Da, da! Lumea vă iubește cel mai mult așa cum arătați acum și pentru ceea ce sunteți acum, credeți-mă! Sunteți vii colorate, simpatice și unice, fiecare în felul ei! Schimbându-vă culorile, nu înseamnă neapărat că veți fi mai minunate decât deja sunteți!

- Mulțumim! Cum de nu ne-am dat seama până acum? Și cu un zâmbet fericit, atât buburuza cât și ciupercuța își luară rămas bun de la Pictorul cel Vestit spunându-i: “de azi înainte ne vom simți cu adevărat bine în culorile noastre! Îți suntem recunoscătoare!”

Și cu pas vioi, cele două prietene au pornit spre casa lor, de care începuse să li se facă tare dor!